

MICHAEL ATAMANOV

HLEDÁNÍ TĚLA

TEMNÝ BYLINKÁŘ IV.

FANTOM
2020 *PRINT*

Originally published in English under the title Finding a Body by
Magic Dome Books, 2018. All Right Reserved
Copyright © M. Atamanov 2018
Cover Art © V. Manyukhin 2018
English Translation © Andrew Douglas Schmitt 2018
Czech Translation © Martin Kapalka

ISBN 978-80-7594-078-0

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

1. KAPITOLA

ZMĚNA ROZHODNUTÍ

Prakticky okamžitě jsem byl odpojen ze hry a objevilo se jen oznámení, že má postava byla zabanována. Obrazovka zčernala. Bez okolků mě ze *Světa bez hranic* vykopli...

Ale vlastně to takové překvapení není. Když jsem neposlechl jasné instrukce přímo od prezidenta korporace a varoval Taishu, aby utekla, nemohl jsem čekat jiný závěr. Ale co se bude dít dál? Ležel jsem v temnotě uvnitř kapsle pro virtuální realitu, počítal sekundy, než se odemkne, a přemítal nad možnými důsledky své rebelie. Pravděpodobně mě už vyhodili z práce a to možná ještě nebude všechno. Jenže nepříjemný rozhovor s prezidentem, který mě nepochybně čeká, výpověď ani doživotní ban herní postavy mě v tuhle chvíli zase tak moc nezajímaly. Vždyť jsem se právě dozvěděl, že jsem zemřel! Jinak se to video, které jsem právě zhlédl, nedá vyložit. Byl to určitě můj pohřeb. No, a jestliže jsem v reálu mrtvý, pak ostatní problémy vypadají naprosto nicotně a ani si nezaslouží mou pozornost.

Smrt. Digitalizace. Trápilo mě pomyšlení na to, že už možná nežiju. Do jakého těla přesunuli mou mysl? Nejspíš vyrobili androida, který vypadá stejně jako já. Připravili obličej nerozeznatelný od toho mého a naprogramovali mu stejné výrazy, aby to bylo uvěřitelné. Tělo androida

jistě imitovalo i dýchání a tlukot srdce. Před připojením se do hry jsem se na sebe podíval do zrcadla, ale ničeho zvláštního jsem si nevšiml. Takže ta teorie s robotem nemusí být zas tak daleko od pravdy. A pokud korporace vydala spoustu peněz a času na to, aby mi připravila nové tělo, bude za to něco chtít. Stal jsem se jejich majetkem a to znamená, že mi nedovolí ani odejít z budovy. Budu nepřetržitě hlídáný.

Kapsle zapípala a zaslechl jsem cvaknutí zavíracího mechanismu. Prudce jsem otevřel víko, ale nespěchal jsem ven. Před svléknutím sensorového obleku a pavučiny drátů, která z něj vycházela, jsem se prohmatal a nedůvěřivě si ze všech možných úhlů prohlédl své ruce a nohy. Pak jsem z hrudi odstranil jeden obvaz a upřeně pozoroval stehy. Dokonce jsem si vytrhl několik vlasů a hodně zblízka si je prohlížel. Dalo se tomu těžko uvěřit, ale nakonec jsem došel k závěru, že ani nejmenší kousek mého těla není syntetický. Všechno vypadalo jako vřdycky. Štípnutí i vytržení vlasů bolelo stejně jako dřív. Co se to děje? Buď technologie výroby androidů dosáhla neskutečné dokonalosti, nebo... se mýlím a je to vážně mé tělo. Ale jak si mám v tom případě vyložit to video?

Nemělo smysl se dál prohlížet. Vysoukal jsem se z kapsle, rychle jsem na sebe hodil oblečení a čekal, až sem vpadne nějaký zástupce korporace. Neměl jsem pochyb o tom, že mě kvůli mé donebevolající neposlušnosti brzy někdo navštíví. No, jen ať si přijdou. Aspoň budu mít příležitost položit několik nepřijemných otázek a dožadovat se jasných odpovědí.

Neuběhlo ani pět minut a zámek ve dveřích mé kanceláře skutečně potichu klikl. Tak kdo to bude? Andrej Soloviev, ředitel herní bezpečnosti. Já mám prostě smůlu...

Doufal jsem, že přijde prezident Thomas Heywood nebo můj přímý nadřízený, ředitel divize speciálních projektů Max Tohner. Připravoval jsem se na rozhovor s jedním z nich nebo klidně i s oběma současně. Dal jsem si v duchu dohromady takové otázky, na které nemohli odpovědět jinak než po pravdě. Ale rozhodně jsem nepředpokládal, že budu čelit tomuto hrozivému bezpečákovi, a opravdu mě to rozhodilo. Andrej Soloviev ve mně vždy vzbuzoval pocit bezděčného, neúprosného, až zvířecího strachu. Kdykoli jsem se na něj podíval, viděl jsem před sebou člověka s mnoha lety zkušeností ze speciálních jednotek a muže, který už nejednou zabíjel. Jeho pohyby byly úsporné a precizní, měl pevný a soustředěný pohled, ale především ten neustálý výraz sebevědomého predátora. Soloviev se na všechny kolem sebe díval jako na potenciální kořist. Nepochyboval jsem o tom, že i teď má pro každý případ připravený plán, jak mě co nejefektivněji zneškodnit.

A byla tu ještě další věc, na kterou jsem nemohl zapomenout. Víte, když mě bodli a ztrácel jsem vědomí, někdo řekl: „Tohle vůbec nevypadá dobře. On umírá!“ Nedokážu se zbavit myšlenky, že ten hlas patřil právě Andrejovi. Vzhledem k okolnostem jsem si tím byl téměř jistý.

„No, Timothy, právě jste spoustě lidí přidělal dost práce...“ prohlásil bez pozdravu a zamkl za sebou dveře. „Popravdě něco takového nikdo nečekal. Proto sem poslali mě. Takže teď si spolu sedneme, v klidu si o všem promluvíme a zjistíme, proč jste nám dal ránu pod pás.“

V klidu? Srdce mi strachem bušilo tak silně, až jsem se bál, že mi prorazí žebra. Cítil jsem, jak mi panika pulzuje v žilách na spáncích. Couval jsem před ním, zakopl a zapadl do měkkého hlubokého křesla. Soloviev se nebezpečně usmál a bez dovolení si hned sedl vedle mě. Pak

se ke mně nahnul, jako by se chystal na mě skočit, ale nic dalšího neudělal.

Několikrát jsem se zhluboka nadechl a začal jsem se postupně uklidňovat. Vracelo se mi sebevědomí. Kdyby vedení považovalo situaci kolem Taishy za beznadějnou, rozhodně by za mnou někoho neposlalo, aby si se mnou v klidu promluvil. Už bych totiž pro korporaci neměl žádnou cenu. Ale poslali ke mně Solovieva, který se choval relativně slušně – i přes ten jeho tón, očividné rozčarování i hrůzu nahánějící chování. Když jsem si to uvědomil, začal jsem si být jistější. Andrej nemluvil, proto jsem spustil já a doufal, že nad naším rozhovorem získám kontrolu.

„Chápu, že je teď prezident Heywood našťvaný. Ale když jsem s ním naposled mluvil, řekl mi, že lupička někomu v reálu zaplatila za mou smrt, a dokonce k tomu prý použila herní mince. Touhle informací mě prezident Heywood přesvědčil, a právě proto jsem souhlasil s pomocí. Ale ukázalo se, že Taisha s tím pokusem o vraždu nemá nic společného. Prohlédl jsem si všechny její finanční transakce. Nebylo tam nic, co by dokazovalo, že tomu zabijákovi zaplatila. Padesát tisíc mincí je spousta peněz, takovou sumu není možné ve výdajích skrýt.“

„Ach, Timothy...“ řekl a kroutil přitom hlavou. „Jste tak hrozně naivní. Strávil jsem čtyři roky naháněním podvodníků, kteří prodávají herní mince a majetek za reálné kredity. Mohl bych vám prozradit nejméně sto možností, jak takový velký výdaj utajit. Ale to teď není důležité. Je celkem jedno, jestli Taisha tomu muži zaplatila, nebo ne. Pracujete pro korporaci a její prezident vám dal jasný příkaz, abyste zajal jedno konkrétní NPC. Proč jste svůj úkol nesplnil?“

To byla dost chytře položená otázka. Bez ohledu na od-

popově? předpokládala, že vina je na mé straně. Navíc jsem si všiml, že Andrej má v pravém uchu malé sluchátko, což znamenalo, že náš rozhovor není důvěrný. Musím svou odpověď popřít sebemenší vinu.

„O čem to mluvíte? Dělal jsem svou práci. Jsem hlavním testerem korporace a mou pracovní náplní je objevovat ve hře a představovat veřejnosti neprobádané cesty, nezvyklé situace a podivné tvory. A i když to může být překvapující, lupička Taisha právě takovým tvorem je a já se o ní snažím dozvědět víc. Jsem jediný, kdo si vysloužil její důvěru. Nicméně před pevností Temného panovníka se všechno pokazilo. Všimla si, že je to past, a bylo jasné, že do ní nevstoupí. Měl jsem ji nechat utéct navždycky? Když se nad tím zamyslíte, musíte sám uznat, že jsem neměl jinou možnost. Kdybych začal své společníci lhát a tvrdit jí, že to žádná past není, ztratila by ve mě veškerou tak dlouho budovanou důvěru. Jedinou cestou, jak se z té situace dostat, bylo říct Taishe pravdu a tím naše pouto naopak ještě posílit. Díky tomu mě stále pokládá za svého jediného přítele, kterému může důvěřovat a být k němu upřímná. Což se mimochodem nedá říct o některých zaměstnancích korporace...“

Soloviev na okamžik uvolnil tvrdý výraz v obličeji a dal najevo překvapení a zmatek. Náš tajemný posluchač měl nějaké otázky, protože Andrej se zarazil a poslouchal. Pak se mě zeptal, co jsem myslel tou poslední větou, že někteří zaměstnanci korporace jsou nedůvěryhodní. Rád jsem mu to vysvětlil.

„Taisha mi poslala jisté video. Byl na něm nahrán můj pohřeb. Co mi k tomu můžete říct?“

Na sekundu se překvapeně zarazil, ale pak se hlasitě rozesmál.

„Timothy, Timothy...“ začal vysvětlovat a utíral si z očí slzy od smíchu. „To video jsme připravili my. Poslali jsme ho vaší přítelkyni, abychom ji zmátli a přiměli ji k ještě větší otevřenosti vůči Amrovi. Nenapadlo nás, že nám na to skočíte i vy sám. Opravdu by mě zajímalo, co jste si myslel. Že jsme použili nějaké vůdů? Že umíme černou magií oživovat mrtvoly? Nebo že jste prodělal nějakou unikátní operaci? Třeba úspěšnou transplantaci mozku?“

Znovu se rozesmál. Já jsem se cítil trapně a zahanbeně. Andrej však hned zvážněl a vysvětlil mi to.

„Obávám se, Timothy, že vás musím zklamat. Žádná kouzla ani zázraky medicíny... Vysvětlení je daleko jednodušší. Před několika dny bohužel zemřela paní Inessa Tyleová, viceprezidentka korporace, a včera se konal její pohřeb. S tou pozoruhodnou ženou se přišlo naposled rozloučit mnoho zaměstnanců a hráčů, vždyť bez ní by neexistovala naše společnost ani *Svět bez hranic*. A právě z tohoto rozloučení pochází to video.“

Seděl jsem v křesle, ruce jsem měl založené na hrudi a ve tváři jsem byl studem rudý jako rak. Cítil jsem se jako naprostý idiot. Přesvědčil jsem sám sebe šílenou teorií o digitalizaci, androidech a syntetickém těle, a přitom to všechno byl takový nesmysl. Z nějakého důvodu mi unikalo nejjednodušší vysvětlení. A ještě něco mě švalo. Propásl jsem pohřeb a přišel o poslední rozloučení s Inessou Tyleovou. Její smrt mě skutečně mrzela. Jako viceprezidentka se ke mně vždy chovala jako k rovnocennému člověku. Už tehdy při Velkém lovu a také teď, když jsem postupně objevoval chybějící předměty ze sady Fenrirových prokletých regálií. Samozřejmě že na pohřeb jsem se nemohl

dostavit, protože jsem byl vážně zraněný a právě v té době jsem ležel na operačním stole. Ale o těchto událostech věděl jen málokdo, a proto si teď o mně asi dost lidí nemyslí nic hezkého a někteří se můžou cítit i uražení. Mám na mysli především Kiru, která je jistě přesvědčená, že jsem na pohřeb její drahé babičky prostě zapomněl. Zvláště po tom, co pro mě udělala.

Andrej Soloviev mi dal chvíli, abych se sebral a promyslel to. Pak pokračoval.

„A teď k současné situaci... Obávám se, že prozatím nesmíte opustit tuto kancelář a jakkoli komunikovat s vnějším světem. A nedívejte se na mě tak ošklivě. Nerozhoduju o tom já, ale někdo s daleko vyšším postavením.“

„Je to kvůli tomu, že Taisha hackla bezpečnostní systém?“ zeptal jsem se, když jsem si vzpomněl na prezidentova slova.

„Kromě jiného. Ta tajemná bytost, o níž naši specialisté mluví jako o možné umělé inteligenci, nepochybně získala přístup k bezpečnostním kamerám. A my je nemůžeme vypnout, abychom neriskovali, že Taishu vystrašíme nebo že začne něco tušit. Představenstvo ji chce chytit za každou cenu. Ale to není ten hlavní důvod. Jde o to, Timothy, že před pěti minutami se z vás stal Temný panovník. Váš Amra je vládcem celé hordy stvůr, která hrozí celému *Světlu bez hranic*. Tento velký patch jsme dávali dohromady pět měsíců a teď je čas, aby se tato postava ohrožující celý náš herní svět objevila a postavila do čela své legie. Pracovaly na tom tisíce lidí. V sázce je značná suma peněz a jednu z nejdůležitějších událostí hry, jaká se kdy objevila, nesmíme ani náhodně ohrožit. Vedení v tom spoléhá na vás, Timothy. Nedovolíme, aby vás během této náročné doby cokoli rozptylovalo

nebo abyste se nám někde ztratil. Takže budete muset být trpělivý, což by vzhledem k podmínkám, které jsme vám tu připravili, nemělo být tak složité. Mějte prosím strpení.“

„A jak dlouho mám být trpělivý?“ zeptal jsem se. Potřeboval jsem se o celé situaci dozvědět víc. Zajímalo mě, jak dlouho budu muset v této zlaté kleci vydržet.

Andrej Soloviev prohlásil, že to neví přesně. Položil si ruku na ucho se sluchátkem, celkem dlouho poslouchal a pak mi oznámil, že asi jeden a půl týdně.

„Za deset dní proběhne velká schůze vedení a akcionářů, aby se prodiskutovaly finanční výsledky nového patche. Korporace do události s Temným panovníkem značně investovala. Začíná celosvětová reklamní kampaň na nové rozšíření nejoblíbenější hry, to není zrovna levná záležitost. Nebudu před vámi nic skrývat. Pracovali jsme na hrůzostrašném NPC se schopností pokročilého ovládnutí svých jednotek. Temný panovník se měl svou silou rovnat bohům *Světa bez hranic*. Ale když jste se na tak vzdálené a těžko dosažitelné místo herního světa dostal vy, zaskočilo to marketéry i oddělení globální simulace, které na patchi pracovalo. Naštěstí jsou algoritmy flexibilní a dokážou se jednoduše vyrovnat i s velkou změnou. Právě proto vás armáda stvůr už přijala za svého velitele a nahrazení by nemělo způsobit žádný problém. Navíc je živý hráč daleko zajímavější protivník než bezduchý počítačový program. Takže považujte své povýšení na Temného panovníka za schválené. Gratuluji!“

Automaticky jsem mu potřásl rukou, přesto jsem však neviděl žádný důvod k radosti. Zůstat v této kanceláři zamčený celých deset dnů, to nejsou nejlepší vyhlídky.

A kvůli čemu? Korporace očekává, že opustím normální život a čtyřicet hodin denně budu hrát roli hlavního padoucha hry? Koho by něco takového bavilo? Andrej Soloviev mi snad četl myšlenky...

„Teď mě dobře poslouchejte, Timothy, protože tohle je osobní. Na následující schůzce představenstva se bude číst závěť Inessy Tyleové. Nikdo přesně neví, co je v ní napsáno. Ale mezi čtyřma očima se mi paní Tyleová několikrát zmínila, že chce své akcie naší korporace rozdělit mezi nejúspěšnější a nejznámější hráče, aby se mohli podílet na rozhodování o budoucnosti *Světa bez hranic*. Několik jmen chtěla určit sama a zbytek seznamu má doplnit představenstvo. Vaše jméno bude na jednání několikrát zmiňováno kvůli Temnému panovníkovi, a proto byste si tuto šanci neměl nechat uniknout. Mluvíme tu o třetinovém vlastnictví největší korporace na planetě. To je dost peněz na to, abyste strávil zbytek života v přepychu nejen vy sám, ale i celá vaše rodina po dalších několika generacích. Dostal jste jedinečnou příležitost, abyste se předvedl v pozitivním světle. Berte to vážně. A nezapomeňte, Timothy, máte jen deset dnů.“

Andrej Soloviev už odešel, ale já jsem stále seděl v křesle a přemýšlel nad tím, co jsem vyslechl. Je dobře, že vedení korporace vnímá mou snahu a nebude mě trestat za neuposlechnutí příkazu. To, že mojí postavě zrušili ban a dali mi příležitost se předvést v roli Temného panovníka, je skvělé. Tím jsem se zařadil mezi hráče, kteří definují politický svět hry, a to je samozřejmě vzrušující. Kromě toho se v dálce třpytila velká odměna a nutila mě pracovat ze všech sil. Ale přece jsem celým tělem cítil, že se něco děje. Musí v tom musí být ještě něco, co mi neřekli. Měl

jsem tušení, že ten příslib akcí společnosti by mohl být jen návnadou, kterou mi mávají před očima, ale přesto je nedosažitelná...

Ale tím se teď nebudu zatěžovat. Budu se rozhodovat podle toho, jak se situace vyvine. Postavil jsem se a kriticky pohlédl do zrcadla na svůj bledý, neoholený obličej a rozčuchané vlasy. Po deseti dnech mám vousy jako nějaký hipster... Musím požádat o elektrický strojek a nějakou základní kosmetiku. Možná bych si mohl říct i o domácí solárko, když tu mám být tak dlouho zavřený. S těmito všedními myšlenkami jsem zamířil ke kapsli pro virtuální realitu. Při chůzi jsem se svlékl a ledabyle odhodil oblečení na zem. Takže... nahrávání.

Jméno	Amra
Rasa	Goblin upír
Třída	Bylinkář
Zkušenosti	2175088 z 2280000
Level postavy	65
Zdraví	6351/6351
Body vytrvalosti	5323/5323
Statistiky	
Síla (S)	267 (1067)
Hbitost (H)	260 (551,8)
Intelligence (I)	5 (33,5)
Kondice (K)	269 (1058,1)
Vnímání (V)	3 (110,2)
Charisma (Ch)	137 (167)
Nevyužité body	0

Základní schopnosti (zvoleno 7 ze 7)	
Bylinkářství (V H)	52 POZOR! Ne zvolil jste si specializaci pro 50. úroveň!
Obchodování (Ch I)	30
Alchymie (I H)	42
Úhyb (H V)	36
Neviditelnost (H K)	45
Exotické zbraně (H V)	25 + 18 POZOR! Ne zvolil jste si specializaci pro 20. úroveň!
Jízda (H K)	33
Vedlejší schopnosti (zvoleno 7 ze 7)	
Zástěrka	22 POZOR! Ne zvolil jste si specializaci pro 20. úroveň!
Akrobacie	26 POZOR! Ne zvolil jste si specializaci pro 20. úroveň!
Atletika	33
Předák	66 POZOR! Ne zvolil jste si specializaci pro 50. úroveň!
Ovládání zvířat	59 POZOR! Ne zvolil jste si specializaci pro 50. úroveň!
Náčelník	18
Diplomacie	19

Takováhle postava už stojí za pozornost. Je daleko silnější a houževnatější, než by se z jejích skromných 65 levelů mohlo zdát. A to nemluvím o bonusech do Síly a Kondice z pěti předmětů ze sady Fenrirovy prokleté regálie. 1200 bodů Obrany, 50 % navíc k Obraně proti fy-

zickým útokům, Regenerace rychlostí 2 bodů Zdraví za sekundu. Při Boji zblízka se vyléčím o 17 % bodů Útoku (o 67 % při použití Upřírho kousnutí). S mou postavou by měl co dělat i někdo s padesátilevelovým náskokem. No, co víc k tomu říct? Pokud očekávám návštěvu agresivních hostů na vysokém levelu, kteří budou přicházet ze všech koutů *Světa bez hranic*, musím se zaměřit především na schopnost přežít.

Když jsem se však nad svou situací zamyslel opravdu racionálně, pochopil jsem, že proti útoku hráčů na skutečně vysokých levelech nemám nejmenší šanci. Jakákoli postava na vysokém levelu vybavená pro PvP by mého goblina bylinkáře zabila a ani by se u toho nezapotila. Proto bude v nejbližší budoucnosti mým úkolem číslo jedna vyhnout se takovým nepřátelům. Než se s nimi střetnu, musí můj malý ušatý goblin ještě zesílit a stát se skutečným Temným panovníkem. A pak, jednoho dne, mé těžké kroky otřesou celým *Světlem bez hranic*.

Se specializacemi jsem si zatím nehrál. Nechal jsem je na později a raději jsem se připojil zpátky do hry. Objevil jsem se přesně na místě, ze kterého mě před patnácti minutami vykopli – před otevřenými branami mé velké strašidelné pevnosti. Vedle mě stála sestra s ogrem a šamanem.

„Do jaké díry jsi zalezl, ušáku? Nutně tě tu potřebujeme,“ spustila vyčítavě Valerianna. „Když jsi zmizel před vstupem do pevnosti a dokončením přísahy, tvou armádu to dost pobouřilo.“

„Bez varování mě zabanovali,“ odpověděl jsem popravdě, ale bez dalších podrobností. „Ale naštěstí jsem to rychle vyřešil a už jsem zpátky.“

„A to právě včas. Začínala jsem se bát, že na nás obři a loup-garouové zaútočí a zametou s námi. Dokonce jsem

poručila orkům se štítů, aby vytvořili obrannou linii. Za ně jsem postavila kušíníky, ale teď vidím, že už je to zbytečné. Tví vojáci se po chvíli zklidnili a postupně se jejich značky změnilly na spojence.“

Podíval jsem se na vyrovnané řady nemrtvých stojících před pevností. Byli to divocí a znepokojiví tvorové, ale klany loup-garouů, minotauri, titáni a další stvoření vedle nich nevypadali o nic příjemněji. Hrozný pohled. Pořád jsem si nemohl zvyknout na to, že tohle je teď má armáda. No, není na co čekat. Musím se oficiálně prohlásit Temným panovníkem a zhoubou celého *Světa bez hranic*. Udělal jsem rozhodný krok směrem k obrovským kovovým branám.

A málem jsem ohluchl z úderu gongu, který se vzápětí ozval. Dokonce i hory na obzoru se otráslly pod náporom toho neskutečně hlasitého zvuku. Současně se mi před očima objevil rudý blikající text.

***Pozor! Ve Světě bez hranic povstal nový
superboss: Temný panovník.***

Disponuje vlastní armádou.

Ohrožuje bezpečnost Jižního kontinentu.

***Okamžitá invaze hrozí regionům: Tori, Lars,
Amathy.***

***Nebojácní hráči, právě nastal čas sáhnout po
zbraních a bránit vše, co je vám drahé!***

Předpokládám, že stejnou zprávu obdrželi všichni hráči připojení do hry bez ohledu na rasu, třídu postavy a místo, kde se nacházejí. Jakmile vyjde najevo má identita a pozice, můžu počítat s pozorností všech bojových klanů. Ty se rády zúčastní celosvětové události. A nejen ony. Navíc

se místo neskutečně divokého a prakticky nezranitelného monstra stal Temným panovníkem jakýsi malý goblin. A jeho level – to znělo skoro až komicky – jeho level je 65. Přitom zrovna nedávno jsem četl oficiální statistiku, že průměrný level hráčů *Světa bez hranic* je 68.

Proč mi vlastně za takový úspěch nepřibyly žádné zkušenosti? Stačil by mi jich milion, i když dva miliony znějí vzhledem k jedinečnosti a složitosti mise daleko fěrověji. Amra nutně potřebuje postoupit na vyšší level, ale za objevení pramene Styxu nedostal vůbec nic a stejně tak ani za obsazení volné pozice velitele armády. Můj přímý nadřízený mi kdysi slíbil vzácnou odměnu, pokud ty nehostinné země objevím jako první. Je vhodný čas, abych mu ten slib připomněl, ale zrovna teď jsem neměl možnost, jak se s ním spojit. Vzali mi mobil a zablokovali všechny linky z mé kanceláře. Z přemýšlení mě vytrhl Valeriannin hlas.

„Ušáku, proč někdo jiný rozhoduje, na které regiony Temný panovník zaútočí?“ položila mi mavka naprosto logickou otázku, ale já jsem jen pokrčil rameny. Zatím jsem neměl nejmenší tušení, jak svou armádu ovládat.

Prošli jsme vysokými branami a vstoupili do dlouhé chodby vedoucí do nitra ponuré pevnosti. Vpravo i vlevo ji lemovaly zamčené dveře. Narazili jsme i na točité schodiště vedoucí do ještě temnějších sklepení. Nebyla tu žádná okna ani lampy či jiné osvětlení. Musel jsem aktivovat Noční vidění, abych nenarážel do zdí svého nového příbytku. Nymfa naštěstí brzo vyčarovala kouzelnou pochodeň a tím se postup vpřed značně zjednodušil.

„Je tu trochu tma. A prázdná. Na stěnách nevisí žádné obrazy, nestojí tu sochy, prostě nic,“ pronesl Shrekson s kyselým úšklebkem, který nahlížel do všech koutů. „Takhle si středověké pevnosti nepředstavuju.“

„Jo, budeme to tady muset rozhodně vylepšit,“ souhlasil jsem a skepticky pozoroval holé kamenné stěny a vlhkou, trochu plesnivou podlahu. „Aspoň v těch nejtemnějších místech by neškodilo pár pochodní. V místnostech bychom měli pověsit pořádné lustry se stovkami svíček. Podíváme se na fóra, jak se něco takového dělá. Jistě někde najdeme podrobný návod, jak vybavit herní pevnost.“

„Nad takovými maličkostmi zatím nepřemýšlej, Time. Máš tisíce podřízených, které tím můžeš zaměstnat. Jestli nechceš, aby se mezi sebou hádali, musíš je zabavit. Nařid' jim, ať dají pevnost svého pána do pořádku. Mimochodem, vypadá to, že jsme na místě...“

To už jsme došli na konec chodby, kde na nás čekaly vysoké dveře vyrobené z časem ztmavlého bronz. Oproti všem ostatním dveřím, které jsme dosud našli, byly tyto odemčené a s nepřijemným zavráním se podvolily mému tlaku. Vstoupili jsme do velkého trůnního sálu. I ten byl prázdný a vlhký, ale bylo v něm aspoň nějaké světlo. Vedle opravdu mohutného černého trůnu, který byl na první pohled vyrobený pro titána, zářila hladká křišťálová koule. V průměru mohla mít asi metr a spočívala na masivní bronzové trojnožce. Všichni tři jsme přišli blíž, protože nás jedinečný předmět zaujal.

Okno Temného panovníka (jedinečný předmět)
Nástroj na ovládání podřízených

Na povrchu koule jsem viděl obraz nádvoří před pevností. A na něm řady minotaurů, loup-garouů a dalších stvůr stojících sice ve formaci, ale už ne v tak vyrovnaných řadách jako dosud. Divoké tvory už nebavilo stát v pozoru a začali se vrtět a přešlapovat. Někteří dokonce

odložili své zbraně a posadili se na dlažbu. Velitelé se snažili udržet disciplínu, ale asi to bylo každým okamžikem těžší.

Díval jsem se na ně z ptačí perspektivy, takže všichni vypadali maličcí. Ale stačil malý pohyb prstu, jako kdybych si posouval obrázek na tabletu, a obraz se přiblížil. Otrásl jsem se, protože jsem měl najednou na dosah ruky rozkládající se tvář hnijícího zombie.

Rychle jsem otočil záběr jinam a spatřil princeznu Chai-nee Shu obklopenou loup-garouy. Poslední členka vládnoucí rodiny klanu *Bílá lilie* se skláněla k regentovi Uvari-Dor Shuovi, který ležel na nosítkách. V rukou držela dřevěnou nádobu na vodu a opatrně mu dávala napít. Náš krutý souboj přišel druida dost draho a rány od vlčích zubů a drápů se hojily jen pomalu. Na druidově těle jsem jich pozoroval stále hodně. Měl také mnoho polámaných kostí, takže nemohl ani chodit.

Zajímalo mě, jestli můžu křišťálovou kouli použít na vydávání rozkazů. Dotkl jsem se obrázku princezny a řekl: „Chai-nee Shu, potřebuji tě v pevnosti.“

Dívka s dlouhýma ušima, která vypadala jako domácí psík, sebou překvapením trhla, nádoba s vodou jí vypadla na dlažbu a postříkala zraněného druida i ostatní loup-garouy. Všiml jsem si, že odpočívající vojáci okamžitě zpozorněli a znovu vyrovnali formaci. Možná jsem promluvil zbytečně nahlas a rozkaz Temného panovníka neslyšela jen Chai-nee Shu, ale i všichni ostatní. To nevadí, nejdůležitější je, že to funguje. Oko Temného panovníka můžu používat na vydávání rozkazů.

„Chai-nee Shu, nařid' svým poddaným, aby přenesli regenta Uvari-Dor Shua na nosítkách do trůnního sálu. Potřebuji ho u sebe v pevnosti. Kromě něj přiveď i sama-

na Ghuua a prvního důstojníka Ziabashe Tvrdého. A ještě najádu Maxe Sochniera. Jo, a vezmi si pár pochodní. Je tu tma jak v prdeli horského trolla.“

Schopnost Předák zvýšena na úroveň 67!

Loup-garouové začali pobíhat sem a tam, aby splnili rozkaz svého panovníka. Oddálil jsem pohled, abych se mohl na své hospodářství podívat z co nejvyššího bodu (vypadalo to, jako bych vyletěl až k oblakům). Ale čekalo mě dvojité zklamání. Zaprvé mapa byla prakticky celá prázdná. Kromě úzké klikatící se čáry, která značila naši cestu k pevnosti přes kopce a horské průsmyky, byla celá oblast neprozkoumaná. Takže abych na křišťálové kouli vůbec něco viděl, musím si to nejdřív objevit. Zadruhé, když jsem se zkusil přes Oko podívat na místa, která jsem už prozkoumal, narazil jsem na neproniknutelný mrak neustále zakrývající mé území. Musel bych se skrz něj spustit až k zemi, ale to bych zase ztratil přehled.

Ze soustředění mě vytrhl uštěpačný hlas Valerianny Rychlonohé.

„Hej, Time, až si přestaneš hrát s tou kuličkou, pojď k trůnu. I tady je toho spousta k vidění.“

Došel jsem tedy k obrovskému trůnu, do jehož sloupcovitých nohou barvy ebenu bylo složitě vyřezáno nepočítaně lebek. A nejen lidských. Viděl jsem před sebou neuvěřitelné množství ras a zvířat. Zíraly tam na mě stovky kostlivců bez očí, ale zato s kly, tesáky či aspoň zuby. Vážně mi to připadalo, že mě pozorují. Co vám mám povídat, nebyl to hezký pohled...

Abych si mohl prohlédnout celý trůn, musel jsem se celý zaklonit. Moc mi v tom nepomohla prokletá Fenriro-

va maska, kterou jsem si nemohl sundat. Tmavé vyřezávané nohy byly asi dvakrát vyšší než já a nahoře přecházely v sedadlo z hadí kůže. Ale možná to byla dračí kůže, kdo ví... Nad tím vším se až ke stropu tyčilo opěradlo, také zdobené mnoha lebkami. Hmmm, můj malý goblin bude potřebovat schůdky, aby se při oficiálních recepcích vůbec vyšplhal na trůn. Asi by to neměl zkoušet před očima svých poddaných, kteří by se při pohledu na ušatou postavičku šplhající po obřím trůnu rozesmáli...

Úspěšná kontrola Odolnosti proti jedu

Sáhl jsem po jedné lebce na noze trůnu, vyřezané z jakéhosi podivného tmavého dřeva, ale po té zprávě jsem ruku zase stáhnul.

„Jo, to je antiaris, dřevo smrti,“ ozvala se Valerianna, která díky své vysoké Inteligenci dokázala materiál identifikovat. „Dřevo antiarisu má skvělé kouzelné vlastnosti, ale jakýkoli předmět z něj vyrobený zůstane navždy smrtící na dotek. Mně by stačilo, abych se ho zlehka dotkla, a už bych byla tuhá. Ale tebe to pravděpodobně nezabije... Jakou máš teď vlastně Odolnost proti jedu?“

Kvůli odpovědi jsem si ani nemusel otvírat okno se statistikami. Pamatoval jsem si, že mám díky upírství 80% Odolnost.

„Jeden dotek tě nezabije, ale občas to může zabolet, a někdy i dost,“ okomentovala to sestra a zavrtěla hlavou. Obešla velký trůn a nezvyklý a nebezpečný kus nábytku se zájmem pozorovala. „No, budeš si muset zvýšit Odolnost proti jedu, ušáku. Bud' objevíme amulety a prsteny, nebo čas od času vypiješ elixír Zdraví, když se budeš chtít posadit na trůn.“

Ustaraně jsem se podíval na jedovaté dřevo a zeptal jsem se lesní nymfy, jestli se na ten trůn skutečně musím posadit, když jsme zjistili, jak je nepohodlný a nebezpečný. Mavka se na mě podívala, překvapením několikrát zamrkala, ale pak odpověděla.

„No jasně, pořád zapomínám, že ten tvůj bylinkář je inteligentní asi jako klacek. Takže proto jsi podřízeným dal rozkaz přes Chai-nee Shu, ačkoli tě slyšeli všichni venku. A teď ani nedokážeš zjistit vlastnosti kouzelného trůnu, které jsou mimochodem dost zajímavé.“

Jen jsem se usmál. Ani mě nenapadlo, abych se na svou sestřičku zlobil. Jen mě dobrosrdečně popichovala, navíc jsem si to zasloužil. Valerie mi vysvětlila, že Trůn Temného panovníka je mocný předmět, který generuje body Přímého zásahu. To je ve *Světě bez hranic* velice vzácný a cenný zdroj dostupný pouze tvorům na úrovni poloboha a výš. Ty body dokážou skvělé věci, ale může s nimi nakládat jen vládce, a to jen tehdy, když sedí na trůnu.

„Mana na kouzla?“ zeptal jsem se, protože jsem chtěl nějaké srovnání. Ale Valerianna zakroutila hlavou.

„Ne, je to úplně jinak. Mana umožňuje kouzelníkům vyčarovat striktně omezený počet kouzel závislých na třídě postavy a levelu. Bez ohledu na to, kolik many má kouzelník k dispozici, kouzla jsou omezená jeho třídou postavy a schopnostmi. Ale body Přímého zásahu dovolují mocné bytosti předělat si bez jakýchkoli kouzel svět k svému obrazu. Třeba v horké poušti můžeš na povrch přivést čerstvou vodu, můžeš měnit počasí a okamžitě se přesouvat po *Světě bez hranic*, jak se ti zachce. Čím víc bodů máš k dispozici, tím víc můžeš měnit realitu.“

„Víš, že jsem o tomhle nikdy neslyšel? A to jsem pře-

četl snad všechny manuály,“ vložil se do hovoru ogr a ne-skrýval pochyby. Nymfa mu to hned začala vysvětlovat.

„Podle mě jsi o nich slyšel, Leone, jenomže se ještě do-nedávna jmenovaly body Víry. Je to totožný zdroj, který se generuje v chrámových oltářích a umožňuje tomu kon-krétnímu božstvu vykonávat svou vůli. Korporace se v re-álu dostala do potíží kvůli tomu názvu. Body Víry se totiž nelíbily věřícím hráčům, kteří víru považují za abstrakt-ní koncept a protestovali, že přece nemůže být vyčíslena body. Takže než se soudit, společnost raději změnila ná-zev na body Přímého zásahu.“

Ogr přikývnul. O bodech Víry prý slyšel. A já jsem si teprve teď začal velký černý trůn opravdu pozorně prohlí-žet, protože mě jako jeho pána napadaly přímo grandiózní plány. Ale Valerianna mě zase rychle vrátila na zem.

„Body Přímého zásahu se generují hrozně pomalu. To je také jediný důvod, proč bohové dosud neobsadili celý *Svět bez hranic*. Aktuálně trůn generuje dva body za ho-dinu. Jeden bod sám o sobě a další dodávají ty dvě hlavy krysího krále vzadu.“

Musel jsem trůn obejít, abych viděl, o čem sestra mlu-ví. Jako vždycky měla naprostou pravdu. Dvě z vyřezá-vaných hlav vzadu na trůnu se změnila na dvojici hlav krysího krále Hyenaria, jehož napůl živou a napůl nemrt-vou armádu porazili v bažinách mí orkové. Živá hlava se pohybovala, potichu otevírala a zase zavírala ústa. I druhá hlava v sobě měla ještě trochu života. Červené panenky v očích tékaly sem a tam.

A co to pro mě znamená? Hlavy nepřátelských velite-lů ozdobí můj trůn a kromě toho ještě vylepší vlastnosti předmětu? Podle všeho to tak je. Pohled se mi zastavil na dvou loup-garouských lebkách. Představivost mi hned

oznámila, že ta dvě místa jsou připravená pro regenta Uvari-Dor Shu a Chai-nee Shu. A tato lebka nemůže patřit nikomu jinému než královně harpyjí Kirra'elitě, lovkyni noci. Hmmm...

Z myšlenek mě vytrhl mavčín hlas.

„Trůn dosud vygeneroval sto třicet čtyři bodů Přímého zásahu, což je dost málo. Můžeš tím na krátkou chvíli otevřít portál do nějakého místa na území Jižního kontinentu nebo oživit jedno NPC do levelu šedesát sedm. Kromě toho máme jeden dost vážný problém, ušáku. V popisu trůnu se píše, že na jeho použití musíš mít minimálně dvě stě levelů... Zbyla ti nějaká Srdce písečného ifríta?“

Ne, poslední z nich jsem použil na to, abych z chlupatého brnění odstranil omezení levelu. Byla to Fenrirova kožešina, pátý předmět ze sady Fenrirovy prokleté regálie. To je smůla... Získat byt' jednu tu vzácnou alchymistickou přísadu by teď bylo dost složité. Vlastně by to bylo asi stejně složité, jako dostat se na level 200 normální cestou.

Takže hrozilo, že příchod Temného panovníka do *Světa bez hranic* skončí velkým fiaskem. Jaký má smysl přidávat nový patch, když panovník ani nemůže použít své nástroje?

„Ochránče! Potřebuji tě,“ zakřičel jsem a snažně doufal, že někdo z oddělení globální simulace bedlivě sleduje, jak se tato důležitá situace vyvine.

A nemýlil jsem se. Ani ne o pět sekund později se pod stropem mého trůnního sálu objevila zářící postava s křídly. Nemusel jsem nic vysvětlovat, Ochránče promluvil jako první.

„Ja vím, Amro, tohle jsme nedomysleli. Hned to napravíme. Jde jen o to, že jste mnoho z nás svým povýšením na Temného panovníka překvapil. Ještě jsme ne-

vychytali všechny mouchy... Tak jo, je to hotové. Užijte si trůn.“

Ochránce si podle všeho myslel, že má hotovo, a chystal se zmizet. Ale já jsem ho ještě zdržel a přednesl mu svá další přání.

„Musím mít klíče ke všem dveřím v pevnosti. Nebo je snad mám podle vás všechny vyrazit? Kromě toho by se mi hodil nějaký interface na monitorování pevnosti. Potřebuji přece vědět, v jakém stavu je mé sídlo, co je potřeba vylepšit nebo opravit a co je ve skladu. Také nevím, jakým způsobem ovládat svou armádu a jak mám zjistit, které regiony Jižního kontinentu jsou pro Temného panovníka hrozbou. A ještě poslední, ale neméně důležitá věc... Vážně si myslíte, že schopnosti a specializace, které jsou vhodné pro bylinkáře, se hodí pro hrůzostrašného Temného panovníka? Opravdu si ho neumím představit, jak pochoduje okolo své zahrádky s rýčem a přesazuje květiny. Můžete mi resetovat nebo vyměnit nějaké schopnosti? Nebránil bych se ani jedinečným vylepšením.“

Ochránce zamrzl. Myslím, že člověk, který ho ovládá, odešel od počítače zkonzultovat celou záležitost s kolegy. Musel jsem pár minut čekat a už jsem se začal i trochu nudit, než se okřídlená postava znovu pohnula a snesla se až ke mně.

„Bylo rozhodnuto, že Temný panovník získá tři sluhy: klíčníka, skladníka a majordoma. Vývojáři slíbili, že jim dají originální podobu, aby se líbili divákům. Další sluhy, které byste mohl v hradu potřebovat, si musíte koupit v herním e-shopu. Nebyl vám přidělen generál. Vedení si myslí, že armádu můžete vést vy sám nebo si koupit NPC se správnými schopnosti. Můžete dokonce jmenovat generálem jiného hráče. Jsem si jistý, že nebudete

mít problém najít někoho schopného, kdo dokáže velet legiím Temného panovníka. A ještě jedna změna. Mysleli si, že Temný panovník vytáhne hned do boje. Ale s těmito nečekanými problémy je toho na vás až moc, a proto se rozhodli vám trochu pomoci. Do skladů pevnosti jsme teď přidali dostatek proviantu pro celou vaši armádu na jeden den. Takže máte čas si všechno osahat a zjistit, co a jak.“

„A co ty schopnosti?“ připomněl jsem Ochránci druhou část mého požadavku, ale ten jen nejistě pokrčil rameny.

„Marketingoví specialisté a ředitelé zatím nedospěli k žádnému rozhodnutí. Na jednu stranu je logické, aby Temný panovník měl jedinečné schopnosti, protože jak jinak by to byl jedinečný superboss? Ale na druhou stranu, proč bychom měli měnit pravidla kvůli jedinému hráči a miliony ostatních tím naštvat? Nicméně ta otázka je pro tuto chvíli odložena. Ale počkejte... zrovna mi předávají novou informaci...“

Ochránce se na další moment odmlčel. Pak mi ohlásil, na čem se vedení dohodlo.

„Dospěli k prozatímnímu rozhodnutí: schopnosti a specializace goblina bylinkáře nemůžou změnit, ale dostanete možnost zvolit si upravené specializace u těch schopností, kde jste si dosud nic nevybral. Bohužel vám je nemůžu nabídnout teď hned, protože nejsou připravené. Pak ještě budeme muset promyslet, jaké bude mít jejich přidání do hry důsledek. To všechno zabere čas. Možná den, ale spíš dva. Takže do té doby hodně štěstí a dobře se bavte, Temný panovníku.“